

Anna von Scheraga

Wackra Taflor

för
snälla Barn.

I.

Nyttan och glädjen af att kunna läsa

Wilhelm och *Ida* voro två små snilla syskon, som gladt och enigt lekte tillsammans, hela dagarna igenom. *Wilhelm* var sex år gammal och *Ida* fem.

Men att oupphörligt leka är icke heller alltid roligt, i längden; och ehuru många och vackra leksaker de båda små syskonen hade, så ledsnade de dock stundom dervid. Gunghästen fick stå bortglömd i en vrå, dockan låg i sin vaggga och de andra leksakerna lågo huller om buller.

Då tänkte deras pappa så här: "Du måste skaffa barnen någon sysselsättning, hvarvid de icke så snart blifva ledsna."

Och så kom han, en vacker dag, hem med en bok, full af de grannaste kopparstick, alla i kulörer, eller *kolorerade plancher*, som det heter.

O, hvad barnen gläddo sig, då de fingo höra, att den der utmärkt vackra boken skulle bli *deras*, *deras egen* bok! De tycktes aldrig tröttna att betrakta de granna taflorna.

Dock, se! . . . Efter några dagars förlopp kunde de alla målningarna utantill och den rara boken fick ligga bortglömd i en vrå och ledsnaden inställde sig ånyo.

Men nu tog fadren boken, ropade sina små till sig och läste för dem en af de vackra och nöjsamma berättelser, som boken innehöll; ty det var ej *endast* plancher deruti: der var äfven beskrifningar öfver planchererna, jemt mycket annat, som kunde vara roande för barn.

Hvad *Wilhelm* och *Ida* nu lyssnade och voro tysta och uppmärksamma!

Följande dagen tog deras mamma densamma boken och läste derutur några vackra verser för barnen. Äfven *böner* funnos i boken och dem lärde de sig slutligen utantill.

Emellertid blefvo de otåliga och började kälta. Pappa skulle ständigt läsa berättelser för dem och mamma oupphörligt läsa verser

